

Consultant Fiscal, Auditor Financiar - Adrian Bența

www.bentaconsult.ro ; adrian@bentaconsult.ro tel: 0723 530 139 Act normativ descărcat
prin abonament Alerta Fiscală / Revista Prietenii Contabilității / Revista Prietenii Fiscalității

Cauza C-553 din 2021 Shell Deutschland Oil GmbH, Dreptul la restituirea unui impozit când termenul de depunere a unei cereri de restituire este mai scurt decât termenul de prescripție a aceluiași impozit.

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a opta)

22 decembrie 2022

„Trimitere preliminară – Directiva 2003/96/CE – Impozitarea produselor energetice și a electricității – Articolul 5 a patra liniuță – Cote ale accizelor diferențiate în funcție de utilizarea comercială sau necomercială a acestor produse – Scutiri și reduceri fiscale facultative – Depunerea unei cereri de reducere fiscală facultativă după expirarea termenului prevăzut în acest scop, dar înainte de expirarea termenului de stabilire a taxei în discuție – Principiul securității juridice – Principiul efectivității – Principiul proporționalității”

În cauza C-553/21,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală, Germania), prin decizia din 8 iunie 2021, primită de Curte la 8 septembrie 2021, în procedura

Hauptzollamt Hamburg

împotriva

Shell Deutschland Oil GmbH,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul N. Piçarra (raportor), îndeplinind funcția de președinte de cameră, domnii N. Jääskinen și M. Gavalec, judecători,

avocat general: domnul M. Szpunar,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Hauptzollamt Hamburg, de C. Schaade, în calitate de agent;
- pentru Shell Deutschland Oil GmbH, de J. Dengler, L. Freiherr von Rummel și R. Stein, Rechtsanwälte;
- pentru Comisia Europeană, de A. Armenia și R. Pethke, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

Consultant Fiscal, Auditor Financiar - Adrian Bența

www.bentaconsult.ro ; adrian@bentaconsult.ro tel: 0723 530 139 Act normativ descărcat prin abonament Alerta Fiscală / Revista Prietenii Contabilității / Revista Prietenii Fiscalității

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea principiului proporționalității, ca principiu general al dreptului Uniunii, coroborat cu articolul 5 a patra liniuță din Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității (JO 2003, L 283, p. 51, Ediție specială, 09/vol. 2, p. 98).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Hauptzollamt Hamburg (Biroul Vamal Principal din Hamburg, Germania) (denumit în continuare „biroul vamal”), pe de o parte, și Shell Deutschland Oil GmbH (denumită în continuare „Shell”), pe de altă parte, în legătură cu refuzul biroului vamal de a scuti această societate de impozitul pe energie aplicat produselor energetice utilizate de aceasta drept combustibil în scopuri comerciale.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Considerentele (3), (17) și (21) ale Directivei 2003/96 enunță:

„(3) Buna funcționare a pieței interne și realizarea obiectivelor celorlalte politici comunitare necesită stabilirea la nivel comunitar a unor rate (a se citi «cote») minime de impozitare la majoritatea produselor energetice, inclusiv electricitate, gaze naturale și cărbune.

[...]

(17) Este necesar să se stabilească diferite rate (a se citi «cote») comunitare minime de impozitare în funcție de utilizarea produselor energetice și a electricității.

[...]

(21) Utilizarea produselor energetice și a electricității de către întreprinderi și utilizarea lor pentru consumul privat pot fi tratate diferit din punct de vedere fiscal.”

4 Articolul 5 din această directivă are următorul cuprins:

„Cu condiția de a respecta ratele (a se citi «cotele») minime de impozitare prevăzute în prezenta directivă și de a fi compatibile cu legislația comunitară, ratele diferențiate de impozitare pot fi aplicate de statele membre, sub control fiscal, în următoarele cazuri:

[...]

– între utilizarea comercială și necomercială, pentru produsele energetice și electricitatea menționate în articolele 9 [combustibilii] și 10 [electricitatea].”

5 Potrivit articolului 6 din directiva menționată:

Consultant Fiscal, Auditor Financiar - Adrian Bența

www.bentaconsult.ro ; adrian@bentaconsult.ro tel: 0723 530 139 Act normativ descărcat prin abonament Alerta Fiscală / Revista Prietenii Contabilității / Revista Prietenii Fiscalității

„Statele membre au posibilitatea de a aplica scutirile sau reducerea ratei de impozitare prevăzute în prezenta directivă:

[...]

(c) fie prin rambursarea totală sau parțială a valorii impozitului.”

Dreptul german

6 Articolul 54 alineatul (1) din Energiesteuergesetz (Legea privind impozitul pe energie) din 15 iulie 2006 (BGBl. 2006 I, p. 1534), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „EnergieStG”), prevede:

„O scutire fiscală se acordă la cerere pentru produse energetice despre care se dovedește că au fost impozitate în conformitate cu articolul 2 alineatul (3) prima teză punctele 1 și 3-5 și că au fost utilizate drept combustibil în scopuri comerciale sau în instalații beneficiare ale unui regim preferențial în sensul articolului 3, de o întreprindere din sectorul de producție în sensul articolului 2 punctul 3 din Stromsteuergesetz [(Legea privind impozitul pe electricitate) din 24 martie 1999 (BGBl. 1999 I, p. 378)] [...] Cu toate acestea, o scutire fiscală pentru produsele energetice utilizate pentru producerea de căldură se acordă numai în cazul în care se stabilește că respectiva căldură produsă a fost utilizată de o întreprindere din sectorul de producție [...]”

7 Articolul 100 din Verordnung zur Durchführung des Energiesteuergesetzes (Regulamentul de punere în aplicare a Legii privind impozitul pe energie) din 31 iulie 2006 (BGBl. 2006 I, p. 1753, denumit în continuare „EnergieStV”), intitulat „Scutire fiscală pentru întreprinderi”, prevede la alineatul (1):

„Scutirea fiscală prevăzută la articolul 54 din EnergieStG se solicită [biroului vamal] competent pentru solicitant printr-o declarație dată prin intermediul unui formular prevăzut în mod oficial pentru toate produsele energetice utilizate în cadrul unei perioade de scutire. Solicitantul este obligat să furnizeze în declarație toate elementele necesare pentru calcularea scutirii și să calculeze el însuși scutirea. Scutirea fiscală se acordă numai în cazul în care cererea a fost depusă la [biroul vamal] cel târziu până la 31 decembrie a anului următor anului calendaristic în cursul căruia au fost utilizate produsele energetice.”

8 Articolul 169 din Abgabenordnung (Codul fiscal), intitulat „Termenul de stabilire”, are următorul cuprins:

„(1) Stabilirea unui impozit, precum și anularea sau modificarea acestuia nu mai sunt posibile dacă termenul de stabilire a expirat. [...]”

(2) Termenul de stabilire este:

1. de un an pentru accize și rambursări de accize,

[...]”

9 Potrivit articolului 170 din acest cod, termenul de stabilire începe să curgă de la sfârșitul anului calendaristic în care impozitul a devenit exigibil.

Consultant Fiscal, Auditor Financiar - Adrian Bența

www.bentaconsult.ro ; adrian@bentaconsult.ro tel: 0723 530 139 Act normativ descărcat prin abonament Alerta Fiscală / Revista Prietenii Contabilității / Revista Prietenii Fiscalității

10 Articolul 171 din codul menționat, intitulat „Prelungirea termenului”, prevede la alineatul 4 că, în cazul în care un audit fiscal începe înainte de expirarea termenului de stabilire a obligației de plată a impozitelor care fac obiectul acestui control fiscal, un astfel de termen nu se împlinește înainte de rămânerea definitivă a deciziilor de impunere care urmează a fi emise în urma auditului fiscal, fără a se aduce atingere aplicării altor dispoziții care prevăd prelungirea termenului.

Litigiul principal și întrebarea preliminară

11 Shell a depus la biroul vamal, prin intermediul formularului prevăzut în mod oficial în acest scop, o cerere de scutire fiscală în temeiul articolului 54 alineatul (1) din EnergieStG pentru produsele energetice pe care le-a utilizat în scopuri comerciale în perioada august-noiembrie 2010, sub forma unei rambursări parțiale din cuantumul impozitului, astfel cum prevede articolul 6 litera (c) din Directiva 2003/96.

12 Este cert că, pentru această perioadă, erau îndeplinite toate condițiile pentru ca Shell să poată beneficia de o astfel de reducere fiscală, conform articolului 54 alineatul (1) din EnergieStG, cu excepția celei privind depunerea, în termenul prevăzut la articolul 100 din EnergieStV, a unei cereri în acest sens, care a parvenit la biroul vamal în luna mai 2012. Este de asemenea cert că, în cursul anului 2011, această societate a făcut obiectul unui control fiscal care viza anul 2010.

13 Biroul vamal a respins cererea depusă de Shell, precum și contestația introdusă împotriva acestei decizii de respingere la 13 august 2012 și, respectiv, la 27 februarie 2015, pentru motivul că această societate nu depusese cererea de reducere fiscală în termenul prevăzut la articolul 100 alineatul (1) din EnergieStV.

14 Prin hotărârea din 1 februarie 2019, Finanzgericht Hamburg (Tribunalul Fiscal din Hamburg, Germania) a admis acțiunea introdusă de Shell, statuând că această ultimă dispoziție fusese respectată având în vedere împrejurările speței și că, în orice caz, din perspectiva dreptului Uniunii, în special a principiului proporționalității, biroul vamal ar fi trebuit să admită cererea formulată de Shell.

15 Drept urmare, biroul vamal a declarat recurs împotriva acestei hotărâri la Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală, Germania), care este instanța de trimitere.

16 Această instanță arată că soluționarea litigiului principal depinde de aspectul dacă, în cazul în care o cerere de reducere fiscală formulată în temeiul articolului 54 alineatul (1) din EnergieStG – dispoziție ce are la bază articolul 5 a patra liniuță din Directiva 2003/96 – parvine la biroul vamal după expirarea termenului de depunere a unei astfel de cereri, dar în termenul de stabilire a impozitului, prelungit ca urmare a unui control fiscal efectuat la solicitant, astfel cum prevede articolul 171 alineatul (4) din Codul fiscal, dreptul solicitantului la această reducere fiscală se stinge în conformitate cu articolul 100 alineatul (1) din EnergieStV sau dacă principiul proporționalității, ca principiu general al dreptului Uniunii, împiedică autoritățile naționale competente să refuze exercitarea unui astfel de drept doar pentru că termenul de depunere nu a fost respectat.

17 Instanța menționată arată că, în momentul în care cererea de reducere fiscală a parvenit la biroul vamal în luna mai 2012, termenul de stabilire nu se împlinise încă din cauza controlului fiscal la care fusese supusă Shell în cursul anului 2011. Aceasta amintește că este vorba despre un termen de decădere ce răspunde nevoilor de securitate juridică și pace juridică, astfel cum a statuat deja Curtea.

18 Pe de altă parte, instanța de trimitere arată, pe de o parte, că, potrivit jurisprudenței Curții rezultând din Hotărârea din 2 iunie 2016, Polihim-SS (C-355/14, EU:C:2016:403), și din Hotărârea

Consultant Fiscal, Auditor Financiar - Adrian Bența

www.bentaconsult.ro ; adrian@bentaconsult.ro tel: 0723 530 139 Act normativ descărcat prin abonament Alerta Fiscală / Revista Prietenii Contabilității / Revista Prietenii Fiscalității

din 7 noiembrie 2019, Petrotel-Lukoil (C-68/18, EU:C:2019:933), este contrar dreptului Uniunii și în special principiului proporționalității să se sancționeze încălcarea cerințelor de formă prevăzute în dreptul național printr-un refuz de a acorda un avantaj fiscal prevăzut de Directiva 2003/96 și, pe de altă parte, că, potrivit propriei jurisprudențe, cererea de scutire de impozitul pe energie este „doar o condiție de formă, iar nu o condiție de fond privind dreptul la scutire fiscală”. Potrivit instanței menționate, aceasta ar putea însemna că o cerere depusă peste termen nu s-ar opune impozitării unui produs energetic potrivit utilizării sale reale, în speță drept combustibil în scopuri comerciale. Într-un astfel de caz, această instanță înclină să considere că, atât timp cât termenul de stabilire prevăzut la articolul 169 din Codul fiscal nu s-a împlinit, exercitarea dreptului la scutire sau la reducerea impozitului pe energie nu poate fi refuzată de autoritatea competentă în cazul în care condițiile de fond prevăzute în acest sens sunt îndeplinite.

19 Instanța de trimitere ridică totuși problema dacă jurisprudența citată, care privește scutiri fiscale obligatorii prevăzute de Directiva 2003/96, se aplică și scutirilor fiscale facultative prevăzute de această directivă, care fac obiectul cauzei principale.

20 În aceste condiții, Bundesfinanzhof (Curtea Federală Fiscală) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Principiul proporționalității[, ca principiu general] al dreptului Uniunii, se aplică și reducerii facultative de impozit prevăzute la articolul 5 [...] a patra liniuță din Directiva 2003/96, cu consecința că statul membru nu poate refuza reducerea impozitului după expirarea termenului de depunere a cererii prevăzut în temeiul dreptului său național în cazul în care, la momentul depunerii cererii la autoritatea competentă, nu a intervenit încă prescripția dreptului de stabilire a impozitului?”

Cu privire la întrebarea preliminară

21 Prin intermediul întrebării formulate, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă principiul efectivității și principiul proporționalității, ca principiu general al dreptului Uniunii, trebuie interpretate în sensul că, în cadrul punerii în aplicare a unei dispoziții precum articolul 5 a patra liniuță din Directiva 2003/96, care permite statelor membre să aplice, în anumite condiții, cote de impozitare diferențiate după cum consumul produselor energetice și al electricității vizate de această directivă este comercial sau necomercial, se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia autoritățile competente ale unui stat membru sunt obligate să respingă în mod automat și fără excepție o cerere de scutire fiscală depusă în termenul de stabilire a impozitului în cauză, prevăzut de dreptul național, pentru simplul motiv că solicitantul nu a respectat termenul stabilit în dreptul național pentru depunerea unei astfel de cereri.

22 În ceea ce privește, în primul rând, condițiile materiale de scutire de accize pentru produsele energetice și pentru electricitate vizate de Directiva 2003/96, trebuie amintit că această directivă, astfel cum reiese din considerentul (3) al acesteia, are ca obiect stabilirea unor cote minime de impozitare la majoritatea produselor energetice și la electricitate la nivelul Uniunii Europene. Potrivit dispozițiilor coroborate ale articolelor 5 și 6 din directiva menționată, interpretate în lumina considerentelor (17) și (21) ale acesteia, statele membre pot introduce cote de impozitare diferențiate, scutiri de impozit sau reduceri fiscale ale accizelor, care fac parte integrantă din regimul de impozitare armonizat stabilit de această directivă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2021, Hauptzollamt B (Reducere fiscală facultativă), C-100/20, EU:C:2021:716, punctul 30].

23 Articolul 5 din Directiva 2003/96 oferă astfel statelor membre posibilitatea de a aplica, cu respectarea cotelor minime de impozitare prevăzute de această directivă și cu respectarea dreptului

Consultant Fiscal, Auditor Financiar - Adrian Bența

www.bentaconsult.ro ; adrian@bentaconsult.ro tel: 0723 530 139 Act normativ descărcat prin abonament Alerta Fiscală / Revista Prietenii Contabilității / Revista Prietenii Fiscalității

Uniunii, cotele de impozitare diferențiate în anumite cazuri enumerate la acest articol, printre care cel prevăzut la a patra liniuță privind utilizarea comercială sau necomercială a produselor energetice și a electricității vizate la articolele 9 și 10 din directiva menționată. Această posibilitate face parte integrantă din regimul de impozitare armonizat stabilit de această directivă [a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2021, Hauptzollamt B (Reducere fiscală facultativă), C-100/20, EU:C:2021:716, punctul 30].

24 În consecință, operatorii economici supuși unei cote reduse a impozitului în discuție, în temeiul unei dispoziții de drept național care pune în aplicare posibilitatea menționată, atunci când se află într-o situație comparabilă cu cea a operatorilor economici supuși cotei standard a acestui impozit, în temeiul unei dispoziții obligatorii din Directiva 2003/96, nu trebuie, conform principiului egalității de tratament, să fie tratați în mod diferit față de aceștia din urmă, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv [a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2021, Hauptzollamt B (Reducere fiscală facultativă), C-100/20, EU:C:2021:716, punctele 31 și 32].

25 În al doilea rând, întrucât condițiile de formă și de procedură privind depunerea unei cereri de scutire de la plata impozitului pentru produsele energetice sau pentru electricitate, întemeiată pe o reglementare națională care pune în aplicare posibilitatea prevăzută la articolul 5 a patra liniuță din Directiva 2003/96, nu sunt precizate nici de această directivă, nici de un alt act de drept al Uniunii, revine ordinii juridice interne a fiecărui stat membru sarcina de a reglementa aceste condiții, în temeiul principiului autonomiei procedurale, cu condiția ca acestea să nu fie mai puțin favorabile decât cele care se aplică unor situații comparabile de natură internă (principiul echivalenței) și să nu facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității) (a se vedea prin analogie Hotărârea din 9 septembrie 2021, GE Auto Service Leasing, C-294/20, EU:C:2021:723, punctul 59).

26 Situația este aceeași în ceea ce privește în special stabilirea unor termene pentru exercitarea acestor drepturi, mai ales termene de prescripție și de decădere. Astfel, potrivit unei jurisprudențe constante, stabilirea unor termene rezonabile sub sancțiunea decăderii constituie o aplicare a principiului fundamental al securității juridice, care urmărește să garanteze previzibilitatea situațiilor și a raporturilor juridice și impune îndeosebi ca situația unei persoane impozabile, având în vedere drepturile și obligațiile sale în raport cu administrația fiscală, să nu poată fi pusă în discuție la nesfârșit [a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 iunie 2012, Elsacom, C-294/11, EU:C:2012:382, punctul 29, precum și Hotărârea din 14 octombrie 2021, Finanzamt N și Finanzamt G (Comunicarea deciziei de afectare), C-45/20 și C-46/20, EU:C:2021:852, punctul 59 și jurisprudența citată].

27 Cu toate acestea, astfel de termene trebuie să se aplice în același mod drepturilor în materie fiscală întemeiate pe dreptul intern și celor similare întemeiate pe dreptul Uniunii, pe lângă faptul că nu trebuie să facă în practică imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea dreptului respectiv (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2020, CTT – Correios de Portugal, C-661/18, EU:C:2020:335, punctul 59 și jurisprudența citată).

28 Respectarea cerințelor care decurg din principiile echivalenței și efectivității în ceea ce privește în mod specific termenele de prescripție și de decădere trebuie analizată ținând seama de locul pe care normele naționale care stabilesc aceste termene îl ocupă în ansamblul procedurii, de desfășurarea acestei proceduri și de particularitățile acestor norme în fața diverselor instanțe naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2020, Valoris, C-677/19, EU:C:2020:825, punctul 22 și jurisprudența citată).

Consultant Fiscal, Auditor Financiar - Adrian Bența

www.bentaconsult.ro ; adrian@bentaconsult.ro tel: 0723 530 139 Act normativ descărcat prin abonament Alerta Fiscală / Revista Prietenii Contabilității / Revista Prietenii Fiscalității

29 În aceste condiții, astfel de termene nu sunt de natură să facă în practică imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii, chiar dacă, prin definiție, împlinirea acestor termene determină respingerea, în tot sau în parte, a acțiunii intentate (Hotărârea din 21 octombrie 2021, Wilo Salmson France, C-80/20, EU:C:2021:870, punctul 95 și jurisprudența citată).

30 În speță, reglementarea în discuție în litigiul principal prevede, pe de o parte, un termen de un an pentru stabilirea impozitului pe energie, calculat de la sfârșitul anului calendaristic în care impozitul a devenit exigibil. În cazul unui control fiscal, acest termen nu se împlinește până când nu devin definitive deciziile de impunere emise în urma acestui control. Pe de altă parte, această reglementare prevede un termen de depunere a unei cereri de scutire fiscală la autoritățile naționale competente, având aceeași durată și, la prima vedere, având același punct de plecare precum termenul de stabilire. Împlinirea termenului de depunere a acestei cereri determină în mod automat și fără excepție respingerea cererii, chiar dacă termenul de stabilire a impozitului nu s-a scurs încă din cauza unei suspendări, a unei întreruperi sau a unei prelungiri al cărei obiect îl poate face.

31 Or, principiul efectivității se opune reglementării naționale în discuție în litigiul principal dacă aceasta trebuie interpretată în sensul că nerespectarea termenului de depunere a unei cereri de scutire fiscală determină în mod automat și fără excepție respingerea acestei cereri, inclusiv atunci când termenul de stabilire a impozitului în cauză – care are aceeași durată și același punct de plecare precum termenul de depunere a cererii și care poate fi întrerupt, suspendat sau prelungit – nu s-a împlinit încă în special din cauza unui control fiscal la care este supus solicitantul. Astfel, în această ipoteză, o asemenea reglementare poate priva o persoană impozabilă, independent de împrejurările cauzei principale, de dreptul său la scutire, în pofida faptului că statul membru în cauză a ales să garanteze acest drept operatorilor economici pe teritoriul său.

32 Aceste considerații sunt confirmate de principiul proporționalității, ca principiu general al dreptului Uniunii, a cărui interpretare este solicitată de instanța de trimitere și pe care dispozițiile naționale care pun în aplicare dreptul Uniunii trebuie de asemenea să îl respecte [a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 iulie 2017, Vakarų Baltijos laivų statykla, C-151/16, EU:C:2017:537, punctul 45, Hotărârea din 9 septembrie 2021, Hauptzollamt B (Reducere fiscală facultativă), C-100/20, EU:C:2021:716, punctul 31, și Hotărârea din 30 iunie 2022, ARVI ir ko, C-56/21, EU:C:2022:509, punctul 34]. Acest principiu impune statelor membre să recurgă la mijloace care aduc cât mai puțin atingere principiilor stabilite prin legislația Uniunii, permițând în același timp să se atingă în mod eficient obiectivul vizat de reglementarea națională [a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 octombrie 2021, Finanzamt N și Finanzamt G (Comunicarea profitului), C-45/20 și C-46/20, EU:C:2021:852, punctul 62 și jurisprudența citată].

33 Curtea a statuat deja că o reglementare națională care, în termenul general de prescripție de cinci ani, împiedică o persoană impozabilă, care a omis să solicite deducerea TVA-ului aferent intrărilor, să își rectifice declarațiile de TVA pentru perioadele care au făcut deja obiectul unui control fiscal, prin stingerea dreptului său de deducere, este, ținând seama de locul principal pe care îl ocupă dreptul de deducere în sistemul de TVA, disproporționată în raport cu obiectivul vizat de reglementarea națională, în cazul în care nu ar fi dovedită nicio fraudă sau atingere adusă bugetului statului (Hotărârea din 26 aprilie 2018, Zabrus Siret, C-81/17, EU:C:2018:283, punctul 51). Această apreciere este aplicabilă *mutatis mutandis* în cazul unei reglementări precum cea în discuție în litigiul principal.

34 Din moment ce nu rezultă că, în împrejurări precum cele menționate la punctul 30 din prezenta hotărâre, admiterea unei cereri de scutire sau de reducere fiscală formulate după împlinirea termenului de depunere a unei astfel de cereri, dar în termenul de stabilire a impozitului în cauză, ar fi

Consultant Fiscal, Auditor Financiar - Adrian Bența

www.bentaconsult.ro ; adrian@bentaconsult.ro tel: 0723 530 139 Act normativ descărcat prin abonament Alerta Fiscală / Revista Prietenii Contabilității / Revista Prietenii Fiscalității

incompatibilă cu principiul securității juridice și, ținând seama de economia generală și de finalitatea Directivei 2003/96 care se întemeiază pe principiul potrivit căruia produsele energetice sunt impozitate în funcție de utilizarea lor reală (Hotărârea din 2 iunie 2016, ROZ-ŞWIT, C-418/14, EU:C:2016:400, punctul 33), trebuie apreciat că principiul proporționalității se opune și unei reglementări naționale precum cea în discuție în cauza principală, atunci când nu există dubii cu privire la utilizarea reală a produselor energetice.

35 Având în vedere cele ce precedă, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată că principiul efectivității și principiul proporționalității, ca principiu general al dreptului Uniunii, trebuie interpretate în sensul că, în cadrul punerii în aplicare a unei dispoziții precum articolul 5 a patra liniuță din Directiva 2003/96, care permite statelor membre să aplice, în anumite condiții, cote de impozitare diferențiate după cum consumul produselor energetice și al electricității vizate de această directivă este comercial sau necomercial, se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia autoritățile competente ale unui stat membru sunt obligate să respingă în mod automat și fără excepție o cerere de scutire fiscală depusă în termenul de stabilire a impozitului în cauză, prevăzut de dreptul național, pentru simplul motiv că solicitantul nu a respectat termenul stabilit în dreptul național pentru depunerea unei astfel de cereri.

Cu privire la cheltuielile de judecată

36 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) declară:

Principiul efectivității și principiul proporționalității, ca principiu general al dreptului Uniunii, trebuie interpretate în sensul că, în cadrul punerii în aplicare a unei dispoziții precum articolul 5 a patra liniuță din Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității, care permite statelor membre să aplice, în anumite condiții, cote de impozitare diferențiate după cum consumul produselor energetice și al electricității vizate de această directivă este comercial sau necomercial, se opun unei reglementări naționale în temeiul căreia autoritățile competente ale unui stat membru sunt obligate să respingă în mod automat și fără excepție o cerere de scutire fiscală depusă în termenul de stabilire a impozitului în cauză, prevăzut de dreptul național, pentru simplul motiv că solicitantul nu a respectat termenul stabilit în dreptul național pentru depunerea unei astfel de cereri.

Semnături